

PORTAL DE LA **comunicación**
inCOM UAB

Aula oberta. Entrevistes del Portal

DAVID BUCKINGHAM

Autora: Aimée Vega

DAVID BUCKINGHAM

" Qualsevol investigació tracta sobre la manera de canviar el món, d'intervenir-hi per crear una diferència"

Autora: Aimée Vega

David David Buckingham (1954) és catedràtic de l'Institute of Education de la Universitat de Londres i director del Centre for the Study of Children, Youth and Media.

L'autor ha desenvolupat una investigació ingent en els camps de l'audiència, l'educació i la cultura mediàtica dels nens. En aquesta entrevista Buckingham exposa el desenvolupament de la seva investigació, els seus interessos i la seva posició metodològica, i reflexiona sobre l'estat actual dels estudis culturals (EC).

Desenvolupament acadèmic

AV. D'on prové el seu interès per l'educació mediàtica?

DB. Fa molt de temps vaig començar a fer classes sobre els mitjans de comunicació (MC) en un institut d'ensenyament secundari. Al començament vaig intentar ser professor d'anglès com a primera llengua, però de seguida em van interessar més els MC, de manera que vaig començar a fer cursos sobre aquesta matèria a l'institut. Quan em vaig traslladar a la universitat vaig començar formant professorat, és a dir, que els meus alumnes havien de ser en el futur professors d'MC, i vaig passar molt de temps, uns deu anys, fent aquesta feina. Quan vaig començar a fer classes d'MC a nens, hi havia un punt de vista dominant sobre el contingut de l'educació mediàtica: ensenyar als nens a detectar les mentides dels MC i considerar l'educació mediàtica com una contrapropaganda. Com a professor d'MC no em sentia satisfet amb l'enfocament principal de l'educació mediàtica per dos motius. D'una banda, perquè no tenia en compte allò que els nens realment ja sabien sobre els MC. Sentia que hi havia tota una àrea sobre els nens com a públic a la qual calia prestar atenció, ja que si es pretén ensenyar a algú, cal saber què és el que aquesta persona ja sap en el moment de començar. I, d'altra banda, en aquella època hi havia la idea que l'educació mediàtica

tractava de la desmitificació, que els adolescents estaven mitificats pels MC i que nosaltres, els professors, els havíem de desmitificar. Crec que es tracta d'un enfocament molt simplista. M'interessava estudiar l'audiència i el procés d'ensenyament i aprenentatge, perquè la idea era que els professors havien de mostrar el camí, la veritat; posar al descobert els punts de vista dels MC. Per experiència, sabia que això no era el que passava, que era més complicat que tot això. Així, per exemple, hi havia qüestions sobre de quina manera aprenen els nens, sobre la dinàmica de l'ensenyament i l'aprenentatge que a mi m'interessaven. Per això la meua tasca principal s'ha centrat en aquests dos camps.

AV. Quines han estat les seves línies d'investigació principals?

DB. En primer lloc, m'interessaven els nens com a públic; després vaig començar a tenir en compte diferents aspectes: la recepció de la televisió popular, la manera com els nens entenen la televisió, els aspectes negatius i positius de la relació dels nens amb la televisió. També la resposta dels joves a la comunicació política i, en particular, la seva relació amb l'esfera pública de la política, i també la interpretació que fan els joves del contingut sexual de la televisió i el paper que aquest contingut té en la seva pròpia comprensió de les relacions sexuals i interpersonals.¹

AV. Quins han estat els seus descobriments més importants en aquest camp?

DB. Que no hauríem d'assumir automàticament que els nens són uns usuaris dels MC que no tenen sentit crític. Al contrari, crec que hem d'examinar les formes de crítica en les quals ja estan involucrats. Per exemple, en casos concrets com la visió de la violència pels nens, he arribat a la conclusió que el problema no és què farem amb la possibilitat que copiïn allò que veuen a la televisió, sinó què farem amb la possibilitat que això els afecti o els trastorni emocionalment. Això m'ha ofert la possibilitat d'intervenir en un debat públic sobre els nens i la violència dels MC, i crec que també va ajudar a promoure un canvi en la consideració sobre els efectes dels MC. Actualment, a la Gran Bretanya la gent es distancia de la censura, de la idea que hem

¹ Entre els llibres de Buckingham cal esmentar *Public Secrets: 'EastEnders' and its Audience* (1987), *Children Talking Television* (ed., 1993), *Moving Images: Understanding Children's Emotional Responses to Television* (1996), *The Making of Citizens: Young People, News and Politics* (2000), i també la investigació *Sex on Screen, Young People's Responses to Sexual Content on Television*, desenvolupada durant el període 2001-2002.

d'evitar que els nens tinguin accés a coses que creiem que són perilloses per a ells, de la idea d'un model que confereix poder, que necessitem ajudar-los a protegir-se.

La segona línia que he desenvolupat ha estat en el camp de l'educació mediàtica. En aquest sentit, m'ha interessat estudiar el procés d'ensenyament i aprenentatge dels MC amb nens centrant-me en els seus diferents aspectes: en allò que realment implica l'educació mediàtica (*Watching Media Learning: Making Sense of Media Education*), en el procés d'ensenyament i aprenentatge dels estudis culturals (EC) dels MC (*Cultural Studies Goes to School: Reading & Teaching Popular Media*) i en els aspectes de producció de l'educació mediàtica en què es proporciona als nens les eines i l'espai per produir MC (*Making Media: Practical Production in Media Education*). Això és el que realment m'interessa. De manera que una part de les meves investigacions actuals se centren en la producció, en particular en la producció amb l'ús de mitjans digitals.

AV. Què és el que desenvolupa en particular en aquest projecte?

DB. El projecte es duu a terme amb nens emigrants o refugiats de sis països europeus (*Children in Communication About Migration*) i la idea és que aquests nens produeixen els MC i les tecnologies de la comunicació. Volem veure de quina manera utilitzen els MC per representar-se ells mateixos, per representar les seves experiències, el seu món, i després també veurem de quina manera poden usar-los per comunicar-se entre ells. Per tant, m'interessa molt la qüestió de l'audiència, de quina manera els nens utilitzen els MC per arribar a un públic i per comunicar-se, en aquest cas concret, per mitjà de cultures.

La tercera línia del meu projecte (*Children's Television in Britain; In Front of the Children; Small Screens*) és sobre el que anomeno la cultura mediàtica dels nens. En aquest cas m'interessa estudiar no tan sols els nens com a públic, sinó també allò a què poden accedir els nens. D'alguna manera, doncs, vull tornar a fondre el que segons el meu parer constitueixen els tres aspectes de la cultura mediàtica dels nens: de quina manera els productors conceptualitzen el seu públic, de quina manera intenten arribar-hi (el text) i de quina manera el text involucra el lector. Perquè crec que hi ha un discurs ideològic en el text i que s'ofereix al lector de maneres diferents. En aquest sentit, m'interessa especialment la televisió per a nens com a text, i la manera com els nens es formen ells mateixos com a públic, com creuen que és un programa televisiu per a nens i com defineixen allò que és per a nens i allò que és per a adults. Així doncs, la

idea a l'hora d'estudiar aquests tres aspectes és disposar d'una perspectiva més dinàmica de la que se cenyeix a la cultura mediàtica dels nens.

AV. És a dir, que s'ha centrat en la televisió.

DB. Sí, però recentment m'ha interessat estudiar altres mitjans. Amb el mateix enfocament, he acabat fa poc un projecte que ha tingut en compte llibres, revistes i programaris adreçats als nens com a forma d'educació, no per a les escoles sinó per a casa; em refereixo als llibres qualificats d'*edutament*.² Al mateix temps, he parlat amb editors i també amb pares i nens sobre la manera com utilitzen aquests mitjans. La qüestió és quin és el concepte d'educació en aquest cas, de quina manera es plantegen l'educació els productors, de quina manera el text defineix l'educació i l'entreteniment, i de quina manera els nens i els pares, com a consumidors que són, defineixen l'educació i l'entreteniment.

AV. Vostè afirma que els nens i els joves constitueixen públics diferents comparats amb altres tipus de públic. Quines creu que són les diferències principals entre ells?

DB. En certa manera, aquest és el meu tema d'investigació. No parteixo d'aquest supòsit. Hi ha diferents factors que defineixen la infància, hi ha representacions adreçades als nens, hi ha institucions –òbviament, l'escola i la família– que defineixen el lloc que ocupen els nens. Però crec que en aquest cas els nens són també actors, ells defineixen la seva pròpia identitat i la negocien amb les definicions disponibles, i crec que reivindiquen identitat. Per tant, em concentro en com els nens fan el seu paper de nens. Em sembla que hi ha una negociació entre la manera com els productors o les escoles volen definir la infància i la manera com la defineixen els mateixos nens.

Crec que la forma com tracem la frontera entre els nens i els adults ha canviat històricament. Així, al meu llibre *After the death of Childhood* analitzo especialment el paper que han tingut els mitjans a l'hora de traçar aquesta frontera, perquè hi ha persones com Neil Postman –i d'alguna manera el meu llibre és una resposta a aquest autor– que diuen que la televisió destrueix la frontera entre els nens i els adults, que destrueix la infància, i que els nens s'assemblen cada vegada més als adults i els adults són cada vegada més nens. Crec que aquesta argumentació és simplista i tecnològicament determinista.

² *Edutament* és la combinació entre educació i entreteniment.

Tornant a la pregunta que m'ha fet, no parteixo de la idea que els nens són realment diferents. Crec que la diferència –igual que la diferència de gènere– constantment es defineix i es redefineix, es construeix i es reconstrueix, i que allò que podem estudiar és de quina manera té lloc aquesta construcció. Això és el que m'interessa. I per aquest motiu també crec que s'hauria de tractar dins dels EC, perquè en els EC la gent sovint té aquest mantra de gènere, d'etnicitat i, fins i tot de vegades, d'edat. Però jo diria que l'edat és un aspecte de poder social, l'edat s'hauria d'incloure en la manera com els EC estudien el poder social i les relacions socials.

AV. En aquest sentit, creu que l'edat és una variable?

DB. L'edat –com diria la sociologia de la infància– és un constructe. Però no hi estic exactament d'acord. Crec que l'edat és una cosa que hem de tenir present quan diem que aquestes diferències es construeixen socialment; és a dir, quan entrevisto un nen de 6 anys el meu plantejament és molt diferent del que tinc quan entrevisto un noi de 16, perquè crec que hi ha grans diferències entre ells. Per tant, és totalment inútil negar que els nens es desenvolupen físicament, cognitivament i emocionalment, per la qual cosa ho hem de tenir present. El que més m'interessa és veure de quina manera les diferències entre nens reben un significat social, particularment dels MC, la cultura comercial i les forces que regulen els MC.

AV. Creu que l'edat determina l'exclusió d'aquest grup de l'àmbit públic, de l'àmbit polític?

DB. Sí. Crec que hi ha una contradicció perquè ara, en alguns països, és possible que els joves de 16 anys lluitin en una guerra i paguin impostos, però no se'ls permet votar. De manera que, d'una banda, semblen responsables i, en canvi, de l'altra, no semblen prou competents per votar. Crec que és a base d'assumir aquesta incompetència que els adults són competents per fer tries polítiques i per expressar les seves preferències quan voten. Se suposa que els joves no són competents i, per tant, no sembla que siguin prou responsables per fer aquestes tries. Però realment una de les coses que vull dir és que tot sovint els joves adopten una actitud cínica davant la política, realment són capaços de mantenir un debat polític força sofisticat i perspicaç. De la mateixa manera, tots coneixem molts adults que probablement diuen: "D'acord, potser no sóc competent per fer tries polítiques". És a dir, que crec que legalment és

probable traçar una línia, però una de les coses que plantejo en el llibre és per què un nen de 14 anys no pot votar. Aquesta és la qüestió.

AV. I què passa en el cas dels adults que estan marginats de l'àmbit públic, com per exemple les mestresses de casa?

DB. Passa el mateix. El meu argument és que, si a la gent jove no li interessa la política, i sembla que cada vegada li interessa menys, això està en funció de l'exclusió. Els nous mitjans exclouen els joves de l'esfera pública del debat polític. Tornant al tema de la competència, d'alguna manera la gent es torna competent si la tracten com a competent, la gent es torna responsable si la tracten com a responsable. Si t'hi adreces com si fossin capaços de mantenir un debat sobre problemes polítics, seran capaços de tractar problemes polítics. Només així esdevindran competents. Així doncs, segons el meu parer, tornem al tema de l'educació.

AV. A The Making of Citizens demana als educadors que ajudin aquestes generacions a establir connexions entre la "micropolítica" de l'experiència personal i la "macropolítica" de l'esfera pública. Qui creu que pot ajudar altres generacions, per exemple els adults que no tenen l'habilitat per establir aquestes connexions?

DB. Crec que això és més un repte per als productors d'MC que no pas per als educadors, perquè la manera habitual com aquestes generacions s'assabenten de la política és per mitjà de la televisió. Però el problema és que els nous programes no han aconseguit fer la connexió entre la micropolítica i la macropolítica, informen autoritàriament sobre el món de la política. Al mateix temps, tenim un munt de nous programes, com els programes d'entrevistes (*talkshows*), que tracten de les relacions personals, i la gent n'està realment fascinada. Però la qüestió es: on és la política? Per tant, crec que el paper dels productors d'MC és trobar noves fórmules perquè aquesta nova mena de programes faci possible la connexió esmentada.

AV. A Media Education and the End of the Critical Consumer diu que la postmodernitat té implicacions en la vida dels nens i els joves. Quines creu que són les implicacions per als educadors?

DB. Crec que allò que representa la postmodernitat és un repte fonamental a la visió sobre la representació del món. Aquest repte té tres implicacions bàsiques. La primera

és sobre el paper dels educadors actualment: ja no són legisladors, sinó intèrprets de la cultura, intèrprets del món. Per tant, l'educació pot aconseguir que les diferents idees sobre el món estiguin disponibles i explicar-les, però no les pot avaluar. La segona és sobre l'educació mediàtica. Ara bé, els canvis en la cultura mediàtica dels nens sembla que van en direccions oposades a la política educativa, que no ha aconseguit mantenir el ritme del canvi. De manera que probablement la cultura mediàtica tracta molt més sobre interactivitat, diversitat i producció. Ja no es tracta de si els nens són certament consumidors d'unes determinades representacions mediàtiques, perquè en molts sentits també són cada vegada més productors de mitjans. El tercer canvi és sobre el fet que, en molts sentits, la cultura mediàtica actual per a nens tracta en gran part d'autonomia, diversitat, acció i interactivitat, que sovint els nens es defineixen ells mateixos en la cultura mediàtica. Així doncs, aquesta cultura motiva els joves a veure's com si ells mateixos fossin actors, com si tinguessin poder i autonomia, i el poder i l'autonomia sovint es defineixen contra els adults. Al mateix temps, però, el sistema escolar sembla que tracti de "fonamentalisme educatiu" (Kenway i Bullen, 2001), en què la relació d'autoritat tradicional entre adults i nens és la regla. És a dir, crec que continuem tenint un enfrontament entre els nens que demanen autonomia i acció i els adults que intenten reafirmar el seu control, i l'educació se situa a aquesta banda de l'enfrontament. En aquest sentit, la ruptura és més gran entre la cultura popular dels nens i la cultura de l'escola, i això és una manifestació concreta del problema de la postmodernitat en l'educació.

Metodologia

AV. En aquest moment diu que els EC busquen maneres d'equilibrar el que és micro i el que és macro, les qüestions individuals i les socials. Quins elements específics considera necessaris per estudiar la relació entre el públic i els MC?

DB. D'alguna manera, crec que això defineix el que haurien de ser els EC. Hi ha hagut diferents moments i diferents elements que han arribat a ser privilegiats: durant molt de temps, els EC van analitzar textos i, sobre aquests textos, van fer tota mena de suposicions sobre les audiències, fins que va arribar un moment en què la gent va començar a estudiar les audiències, però va perdre interès pel text. Segons la meua opinió, és important intentar estudiar alhora aquestes coses, el text i les audiències, i també la producció –o les indústries dels MC–, però encara és difícil teoritzar sobre la

relació entre aquestes coses perquè hi ha un factor clau, el poder, al mig. Crec que la clau és intentar llegir cada una d'aquestes tres coses d'una manera que no sigui determinant, entendre que el poder no s'alinea amb ningú, sinó que tracta de la relació entre aquestes coses. En certa manera, és una forma de dir que el poder no es posseeix, sinó que és una relació que canvia constantment i necessita ser exercitada i reafirmada.

AV. Prefereix utilitzar exclusivament metodologia qualitativa o intenta combinar metodologies?

DB. No estic lligat als mètodes qualitius. Jo mateix he usat mètodes quantitius combinats amb qualitius en un mateix projecte –per exemple, entrevistes qualitatives i sondejos–, perquè les dades quantitatives poden ser extraordinàriament informatives i útils, ja que així es pot disposar d'uns coneixements determinats per estudiar les dades qualitatives. Els mètodes quantitius poden ajudar a tenir una perspectiva més àmplia. Crec que la qüestió és el valor que es dona a les dades obtingudes i la manera com es presenten. I també el que esperes que et diguin. Hi ha algunes coses que et poden dir les dades quantitatives, però no les qualitatives, i en alguns casos, si no ho saps, és útil utilitzar-les.

AV. Així doncs, vostè està obert.

DB. En principi, sí. Crec que el que és difícil és combinar tots dos mètodes. En principi és bo combinar els mètodes qualitius i quantitius, però en la pràctica és molt més difícil fer-ho.

AV. Creu que els investigadors s'han d'arriscar per innovar amb les seves metodologies?

DB. Sempre vull provar coses noves, perquè mètodes diferents informen sobre coses diferents. Normalment acostumo a partir de la posició que diu: "Cap mètode no aporta la veritat absoluta". Cada mètode té els seus avantatges i els seus inconvenients, i cadascun et dona accés a unes coses i no a unes altres. Per tant, el que és lògic és utilitzar diferents mètodes. En definitiva, intento ser molt més intervencionista: més que no pas limitar-me a dir a la gent "Què us sembla això?", em sento millor dient a la gent "Tenim un problema i l'hem de solucionar; involucrem-nos-hi". D'alguna manera, la mena de coses que podria fer com a professor les he fet en entrevistes, i crec que,

en la mesura en què es reflexiona sobre els mètodes que s'utilitzen i s'està obert a la mena de coses que et donen accés i a les que no te'n donen, crec que és bo.

AV. D'això que ha dit es desprèn que considera la seva investigació com una manera d'intervenir en el món.

DB. Totalment d'acord. Com li he explicat, vaig començar a interessar-me per la investigació sobre les audiències perquè m'interessa l'educació i perquè volia –i encara vull– millorar la pràctica de l'educació. Vull generar coneixements útils per als professors, en concret per als que treballen amb nens ensenyant educació mediàtica. Al mateix temps, amb la investigació sobre imatges i sobre sexe, intento intervenir en el debat sobre la censura i la regulació dels MC. Si sé què és allò que els nens i els joves fan amb els MC, puc donar al debat sobre regulació dels MC una orientació més educativa, dir que allò que hauríem de fer no és evitar que els nens tinguin accés als MC, sinó fer-los capaços de formar-se'n les seves pròpies opinions. Així doncs, crec que tota investigació tracta sobre la manera de canviar el món, d'intervenir-hi per crear diferències. D'alguna manera, tota investigació és una pràctica política, fins i tot encara que la gent no sigui conscient de la política.

Els estudis culturals (EC)

AV. La seva investigació se centra en els estudis culturals (EC). Quins considera que són els èxits i els límits d'aquests estudis?

DB. És una gran qüestió. En alguns sentits m'ocupo d'allò en què sembla que s'han convertit els EC. En realitat, és molt difícil definir què són els EC com a disciplina. Hi ha moltes coses –experts en literatura, experts en els MC, antropòlegs, historiadors, sociòlegs, teòrics socials, cursos, catàlegs d'editors– que reivindiquen formar part dels EC. Al mateix temps, no veig gaire clar que els EC continuïn tenint un nucli. En certa manera, la gent va començar a dir que els EC britànics eren una tradició que continuava al centre de Birmingham. El que ha passat des de llavors és que probablement el treball s'ha escampat arreu del món, de manera que ara hi ha gent que treballa amb aquest enfocament a molts llocs del món. I també s'han desenvolupat altres tradicions en altres llocs del món que també han decidit autoanomenar-se EC, com els EC d'Àsia i els EC de l'Amèrica Llatina.

Crec que potser per a la gent de la Gran Bretanya en realitat el més alarmant són els EC americans, en els quals hi ha tota una maquinària editorial que domina el món editorial. Cada vegada més, doncs, la lògica de les indústries culturals també s'aplica al món editorial acadèmic, que cada dia està més dominat pels Estats Units. I això provoca algunes dificultats a la gent que treballa en altres llocs del món, en el sentit de si publicaran els seus treballs; i també crec que el que ha passat els últims deu anys és que els EC s'han globalitzat, la gent ha tendit a pensar, induïda pels editors, què és el que ven en el mercat global. I el que ven és teoria, perquè la teoria es considera lliure de cultura, la qual cosa és una suposició clarament ridícula, però és una suposició que fan els editors. Així doncs, actualment hi ha centenars de llibres sobre postmodernisme en la teoria cultural, però sembla que és un cercle viciós, un cert corpus teòric que no es correspon amb un desenvolupament equivalent de treball empíric. Allò que per a mi és important dels EC és que sempre s'han basat en un treball empíric, comparat amb el moment en què vaig començar, en què, d'alguna manera, era el moment de la teoria Screen, qüestionada pels EC. Allò que era important per a mi, quan vaig començar a treballar en aquest camp, al final dels anys setanta i començament dels vuitanta, és que era un moment en el qual hi havia un corpus teòric molt abstracte –la teoria Screen– qüestionat pel treball empíric que es feia sobre les audiències. Per a mi va ser un moviment important, el que va tenir lloc llavors, al començament dels vuitanta, i em fa l'efecte que aquest vessant empíric en els EC s'ha perdut perquè no ven en els mercats editorials internacionals.

AV. En una entrevista feta per Nilda Jacks i Thomas Tufte, James Lull va criticar la "insularitat" dels EC anglosaxons. Va dir que els EC britànics i nord-americans són una mena de club que exclou qualsevol investigació de fora de la Gran Bretanya i els Estats Units. Hi està d'acord?

DB. Crec que parla d'insularitat en un sentit geogràfic, nacionalista, no pas en un sentit de disciplina. Vull dir que és evident que hi ha un problema que té a veure amb la llengua, que està parcialment relacionat amb el mercat editorial internacional. És a dir, que és realment difícil per a la gent que escriu en una llengua diferent de l'anglès que publiquin els seus treballs internacionalment, que els tradueixin a l'anglès, perquè la lògica del mercat editorial internacional és que està dominat pels Estats Units. Per tant, allò que vendrà als Estats Units és allò que s'hi publicarà, i crec que aquest és el

problema. No és un problema del món acadèmic, sinó de l'economia del món editorial. Com ja he dit, els EC són difícils de definir com a disciplina. Hi ha una àmplia gamma de disciplines que sembla que han apostat pels EC o que hi han contribuït. De manera que no estic segur del que vol dir exactament amb això.

AV. Crec que el que Lull vol dir és que els EC britànics i nord-americans són insulars pel que fa a la llengua, a la literatura, a la política; que realment es neguen a mirar què és el que es fa fora dels seus països. I estic d'acord que això pot ser perquè els investigadors d'Àsia o de l'Amèrica Llatina són publicats en la seva llengua original, com l'espanyol per exemple, però alguns es publiquen en anglès, encara que normalment els investigadors anglosaxons no els tenen en compte. És el cas de Néstor García Canclini, Jesús Martín-Barbero, Guillermo Orozco i Renato Ortiz.

DB. Conec Orozco perquè treballem en el mateix camp. La resta els conec de nom, però no el que fan.

AV. Finalment, què opina del treball que es fa en aquests altres llocs del món?

DB. Bé, crec que és una tradició diferent. El treball que he llegit de l'Amèrica Llatina sobre els nens i la televisió, o sobre els nens i els MC, i també el treball sobre educació mediàtica, em sembla que constitueix una de les diferències. En part és perquè el treball es fa més fora de l'escola que no pas a dins, però també perquè es preocupa més per la família o la comunitat. Em sembla que són diferències que connecten amb els meus arguments sobre aquestes coses i també amb els d'altra gent: és a dir, crec que és important tenir aquest diàleg. Potser el problema més gran és que aquest treball no es tradueix, i el problema és que l'anglès és cada dia més el llenguatge internacional, el que s'usa a Internet. De fet, diria que l'anglès americà és la llengua del món editorial internacional.

Referències

Buckingham, D. (2000). *The Making of Citizens*. Londres: Routledge.

Buckingham, D. (2002). "Media Education and the End of the Critical Consumer" (disponible en línia en el web de la Càtedra UNESCO de Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona: <http://www.portalcomunicacion.com/catunesco/cat/activ/jorn.htm>).

Kenway, J.; Bullen, E. (2001). *Consuming Children: Education, Entertainment, Advertising*. Buckingham: Open University Press.

Tufte, T.; Jacks, N. (1998). "Entrevista amb James Lull", a *Causas y Azares* (7, p. 145-153).

Obres i projectes d'investigació principals del catedràtic David Buckingham

Llibres

Com a autor:

Public Secrets: 'EastEnders' and its Audience (British Film Institute, 1987).

Children Talking Television: The Making of Television Literacy (Falmer, 1993).

Moving Images: Understanding Children's Emotional Responses to Television (Manchester U.P., 1996).

The Making of Citizens: Young People, Television News and the Limits of Politics (Routledge, 2000).

After the Death of Childhood: Growing Up in the Age of Electronic Media (Polity, 2000: traduït a tres llengües).

Com a editor:

Watching Media Learning: Making Sense of media Education (Falmer, 1990).

Reading Audiences: Young People and the Media (Manchester University Press, 1993).

Teaching popular Culture: Beyond Radical Pedagogy (UCL Press, 1998).

Small Screens: Television for Children (Leicester University Press, 2002).

En preparació:

Education Media and Learning in the Home (Open University Press).

David Buckingham ha dirigit i ha participat en més de deu projectes d'investigació nacionals i internacionals finançats, incloent-hi *Digital Visions: Young People's Creative Uses of New Technology* (Arts Council), *TV News and the Development of Political Understanding* (Spencer / Nuffield Foundations), *Children's Media Culture: Education, Entertainment and the Public Sphere* (ESRC), *Pokemon and Children's Global Culture* (fundació japonesa), *Global Survey of Media Education* (UNESCO). Projectes en curs l'any 2003: *Textuality in Video Games* (Arts and Humanities Research Board), *Learning*

Online: E-learning and the Domestic Market (Economic and Social Research Council) i
Children in Communication About Migration (Comissió Europea).